

{ אז נדברו }

פרשת בשלח תשע"ט | גליון מספר: 405 | לסדר: "זה קלי ואנוהו"

להצטרפות לרשימת

התפוצה במייל

להערות והארות:

a8447168@gmail.com

צריך לקחת את עצמות יוסף ל... לעצמות!!!

ויקח משה את עצמות יוסף עמו!!! יש כאן דגש מאוד חזק: שמשה רבינו לקח את עצמות יוסף... הוא לקח על זה חסות... הוא לקח את זה על עצמו... אז כמובן שחז"ל לומדים מזה שחכם לב יקח מצוות... וכשכולם היו עסוקים בביזת הים אז משה רבינו היה עסוק במצוות... אבל מעבר לכך... יש פה עוד משהו עמוק!!! כשמשה רבינו מקבל את שרביט ההנהגה להנהיג את כלל ישראל... משה רבינו צריך את יוסף לידו!!! ולמה???

משה רבינו הוא עניו מכל האדם אשר על פני האדמה... התפקיד של משה רבינו זה להראות לנו אותות ומופתים... להראות לנו עד כמה הקב"ה גדול... ושהקב"ה כל יכול... אבל אני?? מי אני?? ונחננו מה!!! אנחנו כלום!!!! והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה... זה התפקיד של משה!!! משה רבינו צריך להראות לנו את הקב"ה... ברגע שאנחנו רואים את גדלו של הקב"ה... אוטומטית אנחנו נעלמים... כי הקב"ה כ"כ גדול... ואנחנו כ"כ קטנים...

אבל!!! פתאום... בסוף הפרשה... אחרי קריעת ים סוף... אחרי כל האותות והמופתים... פתאום מגיע רגע של רפידיים... פתאום מגיע רגע של חולשה... ואז פתאום מגיע עמלק!!! ועמלק הוא תלמיד חכם... עמלק הוא לא כמו פרעה שכופר בקב"ה... לא!! עמלק מאמין בקב"ה... עמלק יודע הכל... ולא זו בלבד... עמלק משתמש עם הנשק של משה רבינו בכבודו ובעצמו... עמלק מגיע אליך ברגע של חולשה... ולוחש לך: ר' ייד... הקב"ה כזה גדול... ואילו אתה... כזה פספוס... אז מי אתה ומה אתה?? אתה בכלל לא מעניין את הקב"ה... עזוב... תשאר במיטה... אתה מיותר לחלוטין...

הקב"ה צריך אותך? בדיוק אותך?? ועמלק מזנב בך כל הנחשלים אחריו... ולכל אחד מאיתנו יש את הרגעים הנחשלים שלו... ואז עמלק מגיע ומזנב... ודוגר... והוא עושה עבודה שקטה והרסנית... ומשה רבינו לא יכול להילחם נגדו!!! משה עולה לראש הגבעה ונושא ידיים לשמים בתפילה... כי התפקיד של משה רבינו זה באמת להראות לנו רק כמה הקב"ה גדול ואילו אנחנו?? נחננו מה...

את מי משה רבינו שולח להילחם בעמלק?? את יהושע!!! את הנכד של יוסף הצדיק!!! יוסף הצדיק לא עניו!!! אסור לו להיות עניו!!! יוסף הצדיק נמצא לבד לבד בתוך זוהמת מצרים... ושם נדרש ממנו להתגבר... לעמוד בניסיונות... ולמה?? למה שאני אתגבר?? מי אני ומה אני??

אם יוסף היה עניו... הוא היה ממזמן מאבד את כל זהותו היהודית... יוסף שם את הענווה בצד והוא האמין בכוחו!!! כן... מידי אביר יעקב משם רועה אבן ישראל... יוסף הצדיק ישב שם בבור בית האסורים וכל הזמן שיון לעצמו: אני אבן ישראל!! אני אבן השתיה... אני צדיק יסוד העולם... עלי עומד כל העולם... יש לי גאווה יהודית!!! אני מאמין שבכוחי לעשות נחת רוח עצומה לקב"ה... ובמקביל אני יכול מאוד מאוד לצער את הקב"ה... אני יכול להחריב את כל העולם... זה גאווה יהודית... משה רבינו לוקח בחשבון... אני יכול להילחם מול פרעה... שאומר מי ה'... ואני מראה לו שה' כל יכול... אבל להילחם מול עמלק?? להראות לעמלק מה זה כח של יהודי בודד??

כאן צריך את עצמות יוסף!!! כאן צריך להכניס את הכח האדיר של יוסף לעצמות!!!

ויקח משה את עצמות יוסף עמו... בדור האחרון צריך את הכח של יוסף... את הגאווה היהודית...

יש כאן עוד הערה חשובה: יש מושג של סיפורי צדיקים!!! סיפורי אותות ומופתים על הצדיקים איך שהם פעלו ישועות... ואיך צדיק גוזר והקב"ה מקיים... יש כאלו סיפורים לאלפים ורבות... **הסיפורים האלו הם בחינת משה!!!** משה רבינו מראה אותות ומופתים... וממילא כל סיפורי הצדיקים שייכים לבחינה של משה... אבל!!! יהודים קדושים... אתם... שבכל מוצאי שבת יושבים ומקיימים את מנהג ישראל לספר סיפורי מופת מצדיקים... אנא... **ויקח משה את עצמות יוסף עמו...** נא לא לשכוח להשחיל מידי פעם סיפורים גם מהבחינה של יוסף... מה זה סיפורי יוסף?? סיפורי יוסף זה סיפורים לא פופולריים... זה סיפור על בחור שהיו לו ניסיונות... ועבר מה שעבר... ובכל זאת הוא הוכיח שהוא נאמן לקב"ה בכל מצב!!! זה בחור שהיה במקומות הכי חשוכים וגם שם, הרי שם שמים תמיד היה שגור על פיו... זה בחור שתמיד החזיק חזק ולא נשבר... זה מופת לא פחות גדול!!! **ואנחנו חייבים לכה"פ גם את הסיפורים האלו!!!** ויקח משה את עצמות יוסף עמו!!! כשאתה שומע רק סיפורים על צדיקי עליון שהגיעו עד השמים... אתה מקבל מושגים בשמים... אבל תכל'ס... אני נמצא פה... אני נמצא איפה שיוסף היה... האם גם כן יש כח?? האם גם כן אפשר לפעול ישועות?? התשובה היא: כן!!! הצדיקים הגדולים שכבר הגיעו למדרגות גבוהות הם פועלים **ישועות בשמים!!!** ואילו אתה... איפה שאתה נמצא... אתה יכול לפעול **ישועות בארץ!!!** בארצות!!! אתה יודע מה זה להתגבר על יצר הרע?? אתה יודע מה זה לעמוד בניסיונות?? להתגבר על כל מיני משברים ופיתויים?? **זה מופת אדיר!!!** זה מופת לא פחות גדול מאלכסי העגלון שהסוסים דהרו לפי הגי' פי אס של הצדיק... מה אתה חושב... לכל אחד מאיתנו יש סוס... והסוס מושך לאיפה שהסוס מחליט... וכשהיודי עומד בניסיון הוא תופס את אלכסי העגלון ואומר לו תזוז לצד... אני מחליט!!! אני קובע!!! והוא תופס את הסוסים חזק ואומר להם אני מחליט לאיפה אתם הולכים... אני הגי' פי אס... לא אתם!!! רק מרנא הבעש"ט הקדוש שכבר הגיע למדרגות גבוהות מאוד... הקדושה שלו כבר השפיעה על הסוסים של אלכסי... ואילו אצלך?? אצלך אתה יורק דם על הסוסים שלך... ועל האלכסי שנמצא בתוך הלב שלך... זה מופת לא פחות גדול!!! קח את עצמות יוסף לעצמות!!! בדור שלנו אסור להיות עניו... צריך להתחזק בגאווה היהודית של יוסף... אני לבדי יכול להיות צדיק יסוד עולם! כן... כפשוטו...

להשתתפות

בהוצאות הגליון:

בנק:

חשבון 53957

בנק דיסקונט

סניף 106

באשראי:

"נדרים פלוס"

קהילות

בטלפון:

(מענה ממוחשב)

0799-654321

תודה מראש!!!

ניתן לקנות הספר "וימאן" העוסק בנושאים
הקשורים לימי השובבים"
ניתן לקנות בטל'
0527683095
0548446691

ניתן לקנות את החוברת:
"בשובי לירושלים"

"בבית ה' בלילות"

אודות חודשי החורף ולילותיו הארוכים
בחצרות בית אלונינו, והמסתעף...
מלוקט ממזדור "הלכה בקרוב ממש למעשה".
מוקדי המכירה של החוברת
"בשובי לירושלים":

ירושלים:

מרכז העיר: רחוב נחמיה 10.
בית ונון רח' הרב פרנק 29 קומה ב'
0527171721
רמות - רובין 47 קומה ב'
0527682281 31
ביתר עילית גבעה ב' אזור רמי לוי 0548450998
בני ברק: קבוץ גליות 9
משפחת ביום רחוב השלושה 11.
חזון איש 34 (מינת דסלר מוש' דריימוס) - 0527117271
בית שמש: נהר הירדן 9 רמה ב', מוש' צוויבל.
0504120311
אלעד - 0548418684
קרית ספר: מרומי שדה 3 052-7174781
ברכפלד - 0533109169 (כולל עטרת שלמה)
גריין פארק - 0527644795
אופקים: שפירא 0534112035
נתניבות - 0548473542
צפון: חיפה: הדר, שכפולית רחוב ביתר.
נוה שאנן: חניטה 81 משפחת זלושינסקי
רכסים: חורדים 4 א' משפ' קריצלר להאם 0548415410
כרמיאל - 0527136165 משפחת שטיימן.
צפת - 046970339
נצרת עילית הר יונה - וייזר 054-8431731

וורט קצר מפרשה שעברה... במכת חושך כתוב:
לא ראו איש את אחיו!!! כתוב כאן: ש... שמה
זה חושך???

שאחד לא רואה את השני...

כתוב כאן דבר מעניין: ש-לו יצויר שהם כן היו
יכולים לראות אחד את השני... אז גם אם חוץ
מזה הם היו כסומא בארובה... זה... זה כבר לא
היה מכת חושך! כי מכת חושך זה **לא ראו---**
איש את אחיו!!! אם רואים איש את אחיו... אז
לפחות אנחנו ביחד!!! ואם ביחד אז גם אם יש
חושך מצרים... עצם התחושה של הביחד זה
אור שמאיר את החושך ומסלק את המכה...

**זה יסוד גדול לכל מיני מצבים של חושך
מצרים!!!**

גם אם יש לפעמים רגעים של חושך מצרים...
לכל הפחות להשאר ביחד... כשרואים איש את
אחיו... כשאחד חי את השני... זה נותן כח ויש
בזה גם להאיר את החושך הגדול ביותר...
האחדות והראיה וההכרה של איש את אחיו...
יש לה כח כזה גדול להרגיע... עד כדי אפילו
לרפאות את מכת חושך ודו"ק.

שתי תחנות של קו 402.. אחת בשרי ישראל... והשניה בר"ע.

המושג שובבי"ם מגיע מספר ירמיהו... שם מוזכרת לראשונה הקריאה: **שובו בנים שובבי"ם ארפה משבותיכם...** מה
יש?? באיזה הקשר זה נאמר??? למי ירמיהו הנביא פונה בקריאה זו?? **אז מושגים ביהדות... הסיפור היה כך:** ירמיהו
הנביא היה חי בתקופה הכי קשה של עם ישראל!!! לפני חמישים שנה הייתה גלות עשרת השבטים... כל י" שבטים גלו
אי שם ללחלח וחבור... ואילו מלכות יהודה עדיין נשארה... בזכות חזקיהו המלך ודורו שהיו צדיקים... אבל אחרי
שחזקיהו נפטר אז גם יהודה התחילו לחטא... ובשלב מסוים הם הגדילו לחטא עד שהקב"ה אומר לירמיהו משפט:
צידקה נפשה משובה ישראל מבוגדה יהודה!!!! עשרת השבטים הם בגדר **שובבי"ם**... (משובה מלשון שובבה) אבל
יהודה?? הם **בוגדים!!!!** וכשיש לפניך שובבי"ם מול בוגדים?? מי יותר טוב?? מה פחות גרוע?? אומר הקב"ה **צדקה
נפשה** משובה ישראל מבוגדה ישראל... אני כבר מעדיף את השובבו"ת של ישראל מהבגידה של יהודה... ואז הקב"ה
שולח את ירמיהו להחזיר את עשרת השבטים... וירמיהו הלך שם לאובדים בארץ אשור והכריז: שובו בנים שובבי"ם
ארפה משבותיכם!!!! הוא קרא להם לחזור הבייתה... ואילו מאידך!!! במקביל... לשבט יהודה הקב"ה שלח נבואות
זעם שדווקא הם ילכו בגלות... **בקיצור: מהפכה!!!!** באותם חמישים שנה הייתה תחושה שהקב"ה השליך את עשרת
השבטים ואילו שבט יהודה הוא חביב אצל הקב"ה ולכן הם נשארו במקומם... אבל פתאום עכשיו המצב התהפך!!
צידקה נפשה משובה ישראל מבוגדה יהודה... הקב"ה מעדיף את השובבו"ת של ישראל מהבגידה של יהודה... ודווקא
הם יחזרו ויהודה ילכו בשבי...

עד כאן ברור?? עכשיו בא ננסה להבין: מה זה **שובבו"ת** ומה זה **בגידה??** מה ההבדל ביניהם?? ולמה הקב"ה
מעדיף את השובבות מאשר את הבגידה??

ההסבר הוא מאוד פשוט: אני שואל אותך שאלה:

לפניך שני אנשים שעלו לקו 402... אחד עלה בשרי ישראל והוא רוצה לנסוע לבני ברק... ואילו השני גם הוא
עלה לקו 402 אבל הוא עלה ברחוב רבי עקיבא בבני ברק והוא רוצה לנסוע לירושלים... **עכשיו: תגיד לי: ברגעים אלו!!!**
ששניהם כעת עולים לאוטובוס!! מי יותר **קרוב לירושלים??** האם זה שעלה בבני ברק או זה שעלה בירושלים?? מה
השאלה בכלל... זה שעלה בירושלים הוא כעת בירושלים!!! הוא אפילו לא קרוב... הוא בתוך תוך ירושלים... ואילו מי
שעלה בבני ברק הוא לא!!! לא בירושלים... הוא רחוק מירושלים...

נכון... אתה צודק... אבל יש לי עוד שאלה: מי פניו מועדות לירושלים?? האם זה שעלה בשרי ישראל או זה שעלה בבני
ברק?? אה... מה התשובה?? זה שעלה בבני ברק!!! נכון שהוא רחוק מירושלים אבל פניו מועדות לירושלים!!! הוא שב
לירושלים!! לעומת זאת דווקא הירושלמי הזה שכעת עלה בשרי ישראל על האוטובוס... הוא עם הגב לירושלים...
אמנם פיזית הוא יותר קרוב... אבל פניו מועדות ליציאה מירושלים...

הבני ברקי שובב ושב לירושלים... ואילו הירושלמי כעת בוגד בירושלים... (כמובן על דרך משל).

זו בדיוק הנקודה!!!! שובב!! מה זה שובב?? שובב זה ילד שברח רחוק רחוק... וכעת הוא צריך לשוב... לשוב בחזרה...
והוא כעת עם הפנים קדימה... חזרה!!! לכיוון הבית... לעומת זאת בוגד!!! זה אדם שנמצא פה... בפנים... אבל הוא עם
הגב!!! הוא בוגד!!! מי יותר טוב?? זה שנמצא רחוק מהקב"ה... אבל הוא עם הפנים קדימה... לשוב לקב"ה??

או זה שנמצא קרוב קרוב... אבל הוא עם הגב לקב"ה?? **אומר הקב"ה: צדקה נפשה משובה ישראל מבוגדה יהודה!!!**
כעת... שעשרת השבטים נמצאים כ"כ רחוק... הם מתגעגעים אלי... מתגעגעים לאבא שבשמים... מתגעגעים לבית
המקדש... הם אמנם רחוקים מאוד... אבל הם עם הפנים אלי... לעומת זאת: יהודה... נמצאים פה... יחד איתך...
בירושלים ובבית המקדש... אבל העיניים שלהם פוזלות החוצה... הם עם הגב אלי... אני כבר מעדיף את אותו בן רחוק
שכעת מתקרב והוא עם הפנים אלי!! מאשר הבן הקרוב שהוא עם הגב אלי!!! **וזה יסוד מאוד מאוד חשוב בעבודת**

ה':

ללא ספק רצון ה' שנהיה קרובים אליו!!!! הקב"ה מעדיף בן שנמצא פה לידו בשרי ישראל... מאשר בן שנמצא בבני
ברק... (שוב... כמובן שזה על דרך המשל... ברור שאין שום מצוה להיות בשרי ישראל ולא שום עבירה להיות בבני ברק)... **אבל!!! אחרי שקרה**
מה שקרה... ולפעמים קורה איזה נפילה ואני מוצא את עצמי רחוק רחוק... אי שם בבני ברק... (הלוואי בבני ברק... יש
מקומות קצת יותר רחוקים)... ואז פתאום תוקפים אותי הרהורי תשובה... אני רוצה הבייתה... אני רוצה לחזור לשטייגן...
לאבא שבשמים... ואני רוצה לאסוף את השברים ולהתחיל להתחזק... אבל לא נעים לי... אני מרגיש פדיחות מבורא
עולם... מה קרה... נזכרת לתפוס חיזוק...??

אז זהו שלא!!!! קח בחשבון: שצידקה נפשה משובה ישראל מבוגדה יהודה!!!

אצל הקב"ה הרגעים האלו שאתה נמצא רחוק אבל אתה עם הפנים קדימה... אתה יותר מיוחס מאותם
ימים שהסתובבת בתוך הבית מדרש וכל הזמן פזלת החוצה... כי אז היית בוגד!!! ואילו עכשיו אתה שובב!!!
אתה שבו!!! כשהיית שם בבית המדרש ופזלת לריפיון... אז לא הרגשת לא נעים... כי היית עמוק בפנים... אם
ככה אז גם עכשיו אל תרגיש לא נעים... אתה נמצא כעת במצב יותר טוב מאשר אז... אז היית בוגד... עכשיו
אתה שובב...

אבל כמובן שאסור להתבלבל!!! אחרי הכל אסור לשכוח... שמה שהכי הכי חביב בעיני הקב"ה זה מי
שנמצא בתוך הבית המדרש ו... ולא פוזל החוצה!!!! ויתירה מזו: גם מי שנמצא בבית המדרש וכן פוזל
החוצה... עדיין!!!! יש לו יתרון גדול מאשר מי שכבר יצא החוצה... כי מי שיצא החוצה הוא כבר בסיכון... כבר
לא בטוח שהוא יחזור כ"כ מהר... (כפי מה שקרה בעשרת השבטים שלמרות הקריאה של ירמיהו שובו בנים
שובבי"ם חזרו אחד מעיר ושנים ממשפחה... כך שזה לא אידיאלי כמו שזה נראה לך...) אבל אני מדבר על השלב
שאחרי!!! אחרי שקרה מה שקרה!!! ואחרי שכבר נפלת... וכעת אתה רוצה לחזור... ואתה מרגיש כ"כ זיפט...
ולמה שהקב"ה יקבל אותי... אז תדע לך שעכשיו... במצב השובב שלך... שאתה רחוק כ"כ ואתה נמצא
בנקודת שיבה!! חזרה!!! הרי כעת יש לך חן מיוחד... עוד יותר מהמצב שהיה לך כשהיית בתוך הבית מדרש
ושם היית עם הגב לקב"ה... ואגב: לא צריך להגיע רחוק... לא צריך להגיע לנפילות ולמשברים עמוקים...
לכל אחד מאיתנו יש תנודות קבועות... כמה ימים שאתה בפנים עמוק... בשיא השטייגן... ואז מגיעים
הימים האלו שאתה מתחיל לאבד קשר עין ואתה יותר מידי מפספט בתוך הבית מדרש... מה שנקרא
"בוגדה!!!" ואז מגיע המשבר ואתה נכנס עמוק לתוך המיטה... ואז מגיע החיזוק!!! מה שנקרא שובב!!! ומי
שיודע על מה אני מדבר... ללא ספק המתיקות של השובב שיוצא בסערה מהמיטה לחבק את הגמ"י היא
קרב מקפצה לאין ערוך מאותו אחד שסוחב כבר שבועיים בריפיון... אבל אנחנו לא מזמינים את זה!!! מה
שבטוח... דבר אחד חשוב שנדע: שובו בנים שובבי"ם... תמיד הדלת פתוחה...



התפילה משעממת לי...

מה עושים???

יהודי אחד שלח שאלה... ומסתמא זו שאלה של הרבה הרבה יהודים... השאלה היא כדלהלן: **התפילה משעממת אותי!! מה עושים??** כל יום להגיד אותו דבר... כל יום לשבת מול אותו טקסט... זה טקסט ארוך... ועוד להגיד את זה בהתלהבות... ממה...?? מאוד קשה לי להתלהב... ללימוד קל לי להתחבר... מדובר בסוגיה... אני נכנס לתוכה עם כל הרמ"ח והשס"ה זה מרתק... זה עקשן... אבל בתפילה?? להגיד כל יום אותו דבר ועוד להתחבר... מאוד מאוד קשה **מה עושים?? אין מצליחים בכל זאת להתחבר?? לאהוב את התפילה?? להרגיש משהו??**

ובכן: דבר ראשון: לפני שננסה לפתוח את הנושא... אתה לא בן יחיד... כולנו ללא יוצא מן הכלל סובלים מהבעיה הזו!!! ומסיבה פשוטה מאוד: כי בתפילה עושים משהו!!! תפילה זה לא סתם אוסף של פסוקים... זה תהליך של בניה מסוים שמתפתח לאורך המבנה של התפילה... וממילא **מי שלא שותף ולא יודע** מה נבנה כאן אז הוא בדיוק כמו שלפעמים אני יושב בשיעור שמדברים שם באידיש... ואני פשוט לא מבין מילה... (אני מבין רק קללות באידיש) כשאני יושב שם **אני מבין** שזה לא משעמם!! כי אני רואה שאלו שיושבים שם וכן מבינים אידיש- לפי הבעת פניהם זה נראה שרגע אחד הם צוחקים... ורגע אחד הם חצי מתעצבנים... בקיצור: הוא אומר שם משהו... רק אני פשוט לא מבין מה הוא אומר... ולכן מבחינתי זה נורא משעמם... אז זהו שדבר ראשון שאנחנו צריכים לקלוט: תפילה משעממת אותנו רק בגלל שבשביילנו זה אידיש... או יותר נכון סינית... אבל אם רק היינו מבינים קצת מה מתבשל בתפילה זה ממש לא משעמם... מה נעשה שאנחנו מחוץ לתמונה... חלק באשמתנו... כי פשוט החלטנו שלא להשקיע בנושא... (גזירה היא שתפילה זה מהדברים העומדים ברומו של עולם בני אדם מזלזלים בהם... מה פירוש מזלזלים?? לא מוכנים מספיק להשקיע בזה) אבל חלק זה גם לא באשמתנו... כי אנחנו באמת לא בשלים עדיין להבין...

זה דבר ראשון למה התפילה כ"כ משעממת אותנו!!! אבל בא ננסה... מה בכל זאת אפשר לעשות... אין בכל זאת אפשר להיאחז במשהו...

ובכן: תאר לעצמך שהקב"ה היה בורא אותנו בלי תאוות אכילה!!! תחשוב שלא היה לנו שום דחף טבעי לאכול!! לא טעם ולא תחושה... לא היינו מרגישים לא רעב לפני אוכל... ולא שבע לאחמ"כ... כלום!!! הלחם והירקות היו כמו דיקט וקרטון שצריך לדחוף לתוך הפה... והמים זה היה בדיוק כמו לתדלק רכב... לא צמא לפני כן... ולא רוויה לאחר מכן... **תאר לעצמך שככה זה היה!! תנסה לדמיין אין היינו נראים...**

אז דבר ראשון: המעמד של הארוחות היה נהפך לפסגת העבודת ה' ועבודת המידות של היום... כי אין לי שום סיבה לאכול... ואדרבה... אני לא מבין מה העניין לדחוף קרטונים לתוך הפה... מה הקשר? ואז היו מגיעים חז"ל והיו מתקנים לנו שורה ארוכה

של תקנות חז"ל בעניין האכילה... היה דין דרבנן לאכול שלוש פעמים ביום... ודין האכילה העיקרי והארוך ביותר היה בבוקר... והיה סדר עבודת האכילה... בהתחלה צריך לדחוף שתי פרוסות ואח"כ... ואח"כ קדיש... ואח"כ היה דין שתיים מים... וכמה מים?? אז תלוי... זה סוגיה שלמה ואכמ"ל... ובשו"ע היה גם דיני לעיסה ובו נ"ז סעיפים... וכל לעיסה זה מצוה... והיו עושים חשבון שאפשר לעשות 400 לעיסות בדקה והכל מצווה!! בטח מצווה... אם אין שום תחושה אז הכל נהפך להיות דין ומצווה... חוץ מזה יש גם כמה סימנים מיוחדים בשו"ע אודות עוף שעבר עליו יומים מחוץ למקרר... שהוא נפסל לאכילה מדין נותר דקלוקל... (כן... היות ואין לנו טעם, אנחנו לא יודעים מה זה בשר מקולקל, הכל צריך להגיע ממקום של הלכה... מדין נותר וכדו') ועכשיו!!! חוץ מזה!!! עזרא הסופר היה מתקן... שכל שני וחמישי צריך להוסיף בארוחת הבוקר את הדין ששמו סלט ירקות. כן... סו"ס ירקות זה מאבות המזון המובהקים... שאמנם לא חייבים לאכול אותם כל יום כמו לחם... אבל כן צריך לאכול אותם לפחות פעמיים בשבוע (תשאל כל אמא...) עכשיו: אם הכל בטעם של דיקט... אז אתה מבין לבד שאין שום סיבה בעולם שאני אוכל סלט... בחיים לא!!!! בשביל זה יש את אנשי כנסת הגדולה שהם ברוחב ליבם יודעים את התיקון הנפלא שהסלט ירקות יכול לפעול בגוף... ולכן אנחנו מאמינים לדברי חז"ל ואנחנו מקיימים את דבריהם בלי לשאול שאלות... אבל מה שברור הוא: שזה היה נורא משעמם!!! לשבת כל יום אבל כל יום מול דיקטים ולהכניס לתוך הפה ועוד ללעוס... וגם לבלוע... וכל יום כל יום אותו דבר!!! אותה פעולה!!

זה משעמם... נורא משעמם... ואפילו מעצבן...

אז זהו שלא!!!! הקב"ה לא עשה לנו את זה... ונתן לנו מתנה מיוחדת שקוראים לה "תאוות אכילה..." ומאז תסכים איתי שלשבת מול האוכל זה ממש לא משעמם... למה?? הקב"ה נתן לי לחוש את הטעם... לחוש את החיים שבאוכל... תתבונן בזה פעם... כשאתה רעב אתה מרגיש קצת מת... כזה כבוי... ואז אתה מתיישב מול האוכל ואתה מרגיש איך שזה מזרים לך חיים!!! אתה מרגיש איך שאתה ממלא את הבטריות... ובפרט בקיץ החם... שאתה צמא מאוד... ואז אתה שותה כוס מים... אתה פשוט מרגיש איך אתה ממלא דלק... איך זה מחיה אותך במוחשיות... אז זה בסדר!!! אנחנו לא צריכים את חז"ל שיגידו לנו את דיני הלעיסה... ולא צריך שיגידו לנו את גדרי נותר של חלב שעבר עליו לילה מחוץ למקרר... אין צורך!!! אנחנו מרגישים הכל לבד... אנחנו מסתדרים לבד... והכי הכי יש לציין שממש לא משעמם לנו לשבת מול הצלחת... והכל בזכות מה?? בזכות תאוות אכילה שהקב"ה נתן לנו תחושה של דחף בפה לאכול... ומכאן ואילך חסכנו טור שלם בשולחן ערוך... אני אומר שחסכנו... אבל אליבא דאמת זה לא לגמרי נכון להגיד שחסכנו... באיזשהו מקום גם הפסדנו!!!! הרי רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הירבה להם תורה ומצוות... אם לא היה לנו תאוות אכילה היה לנו עוד בוחסה ענקית של תורה ומצוות... כל פרוסת לחם הייתה ציווי... כל שטיקל עגבניה היה מצווה... וכל מולך ומביא מעלה ומוריד של לעיסה היה מצווה... ואת כל זה הפסדנו!!!! מה פירוש הפסדנו? כשהקב"ה רצה לזכות את ישראל ולכן הוא הירבה

להם תורה ומצוות... אז את זה הוא החליט לשים בצד!!!! באגף של האכילה הוא החליט ששם לא יהיה את בורסת ההשקעות של העולם הבא...

אבל!!!! יש מקומות אחרים שבהם הקב"ה כן רצה לזכות אותנו ולכן הירבה לנו תורה ומצוות... ושם בורסת ההשקעות האמיתית שלנו...

איפה??? בתפילה!!!! מה זה תפילה??

אז תקשיב טוב טוב להגדרה:

כמו שיש מזון לגוף--- כך יש מזון לנשמה!!!!

מה שאתה **מכניס** לתוך הפה--- זה המזון של הגוף!!!!

ומה שאתה **מוציא** מהפה--- זה המזון של הנשמה!!!!

ובדיוק!!!! בדיוק כמו שהקב"ה נתן לנו תאוות אכילה וכשאתה **מכניס** אוכל לתוך הפה שלך... אתה מרגיש בשיא המוחשיות איך שהאוכל פשוט ממלא אותך... ומשביע אותך ומחיה אותך... **אז בדיוק!!! אבל בדיוק!!!!** יש לנשמה שלנו תאוות אכילה רוחנית... והנשמה וכל העולמות (שתלויות בה) מתאמים לאוכל הרוחני הזה... והם נושאים עיניים לפה שלך!!! כן... לאותו פה שמכניס אוכל גשמי לגוף... **הרי הוא הוא!!! הפה הזה...** מוציא בדיוק אוכל רוחני **לנשמה**... וברגע שאתה מתחיל להתפלל אתה פשוט מאכיל את הנשמה ואת כל העולמות כולם ב'לחם...' בבחינת "את קרבני לחמי לאשי..." (כאן חשוב להדגיש: אנחנו חלילה לא מאכילים את הקב"ה... חס ושלום!!!! אלא את הנשמה והעולמות!! כלומר: כמו שהגוף שלנו צריך מזון מהקב"ה... והקב"ה חקק שהמזון הזה יגיע **דרך הפה** שלנו... ככה הנשמה והעולמות מחכים למזון מהקב"ה... והקב"ה חקק שהמזון הזה יגיע **דרך מוציא הפה** שלנו...)

ואם הקב"ה היה נותן לנו תאוות אכילה רוחנית כמו שהוא נתן לנו תאוות אכילה גשמית... היינו מרגישים בשעת התפילה תחושה מוחשית... איך שהנשמה שלנו ניזונת ושבעה מכל ברכה נוספת מברכות השחר ומכל קטע נוסף בפסוקי דזמרה... ואז!!!! אם הייתה לנו את התחושה הזו באופן טבעי לא היה לנו שום שחר על התפילה... ושום שחר על עבודת ה'... כי הכל היה מגיע אצלנו מדחף טבעי...

אני רוצה שתבין: כשאתה היום יושב מול התפילה ומשעמם לך!!!! זה בדיוק מה שהיית אמור להרגיש בארוחת בוקר לו יצויר שהקב"ה היה שולל מאיתנו את תאוות האכילה... אז את תאוות האכילה הגופנית הקב"ה לא שלל מאיתנו... אבל את התאוות האכילה הרוחנית הקב"ה כן שלל מאיתנו כדי לזכות אותנו לעשות את זה ממקום של הירבה להם תורה ומצוות... בינינו... זה הרבה תורה ומצוות... מי כמוך יודע כמה הרבה מלל... ועוד קדיש... ועוד אמן... ועוד הללוקה... כן... זה הרבה... הירבה להם תורה ומצוות... אם היית מרגיש וחש את תחושת הרעב של הנשמה לכל מילה שאתה מוציא מהפה... זה לא היה הרבה... עיין ערך ארוחת צהרים שאתה דוחף דוחף ודוחף ואף פעם זה לא הרבה...

בום... בלגן שלם... וחופץ מזה הוא גם עושה משהו...
 תוך שלוש שעות הבן אדם הוריד קיר... פנים
 חדשות באו לכאן... זה ממש לא משעמם... זה שיא
 המצב... אז הנה!!! **אותו דבר כאן**: כשאנחנו
 מדמיינים את רבי חנינא בן דוסא מתפלל שלוש
 שעות... אנחנו רואים אותו עומד ליד הקיר ומדבר
 לקיר... אז זה שלא!!! רבי חנינא לא היה מדבר
 לקיר!!! **הוא היה שובר קירות!!!** רבי חנינא היה
 מגיע עם רשימה של כל חולים וכמה מעוכבי
 שידוכים שיש קיר!!! קיר שמפריד בינם לבין
 הישועה... ואז הוא היה מסתער על הקיר ומתחיל
 לזעוק לאבא שבשמים ומתחיל לשבור... לשבור
 קירות... לשבור את המחיצה של הדינים המפרדת
 בין ישראל לאביהם שבשמים... **אז זהו זה!!! שאותו**
דבר אנחנו... אם התפילה כ"כ משעממת אותנו...
 זה בגלל שאנחנו חושבים שבתפילה אפשר
 מדברים לקיר... הגיע הזמן להבין שבתפילה אפשר
 לשבור קיר!!!!!! ואם היית קולט שבתפילה הזו!!!
 השגרתית של היום יום... אתה יכול לסמן מטרות
 ברורות!!!!!! ולהחליט אני רוצה ישועה באחד שתיים
 שלוש נושאים... ובשביל זה אני עכשיו מתחיל
 להשקיע במערכת יחסים עם הקב"ה... ובשביל זה
 אני מתחיל להתפלל כמו שצריך ומתחיל להגיע
 לתפילה עשר דקות יותר מוקדם... אם היינו
 מבינים את זה התפילה ממש לא הייתה
 משעממת... היא הייתה נהפכת להיות חזית מאוד
 דומיננטית וגם רוויית מתח ועמל... לשבור קיר זה
 אולי לא קל... אבל מה שבטוח... בודאי שלא
 משעמם.

התפילה שלנו משעממת רק בגלל שאנחנו לא מאמינים בהשפעה שלה!!!

נחזור לעניינינו... יש צדיקים שמגיעים לתשוקה
 פנימית בתפילה... זו מדרגה שאנחנו לפעמים
 יכולים להיאחז בה... לפעמים אפשר לחוש אותה...
 אבל עזוב!!! לא צריך להגיע כ"כ רחוק... פשוט
 להבין שתפילה זה משהו שעובד... דבר ראשון
 להפנים את האמונה שתפילה זה המזון של
 העולמות!!! ואנחנו מידי בוקר מגיעים לבית
 הכנסת ותפקידנו לספק את המזון הרוחני של כל
 העולמות... ואיך?? על ידי התפילה... גם אם אנחנו
 לא מבינים את זה ולא מרגישים את זה... זו
 המציאות!!!! בשביל זה אנחנו יהודים ויש לנו את
 הזכות לעשות דברים מתוך ציווי... מתוך אמונה
 שככה זה עובד וככה נעשה גם אם אני לא מרגיש...
 שיהיה ברור: אם אתה לא מגיע להתפלל... זה
 מורגש בעולמות העליונים!!!! לא לחינם מי שרגיל
 לבא לבית הכנסת ולא בא יום אחד הקב"ה
 משאיל בו... איפה אתה... אתה חסר... וחופץ מזה יש
 גם את החלק של הישועה הפרטית שזה כבר ממש
 בדוק... מי שמתפלל הקב"ה עונה אותו... ואחרי
 הכל... אם נזכה באמת להשקיע בתפילה... אז נזכה
 להרגיש כמה טיפות של תאוה רוחנית ממה
 שהמלאכים מרגישים בתפילה... אבל לשם הדרך
 עדיין רחוקה בהצלחה.

האם יש לי פתרון מה עושים שזה לא יהיה
 משעמם???

התשובה היא: כן!!! אם אנחנו באמת נפנים
 שכשאנחנו יושבים בתפילה אנחנו מתעסקים עם
 אוכל!!! אנחנו עושים פה משהו!!! אנחנו פשוט
 מכניסים אנרגיה וחיים בכל העולמות... והדבר היחיד
 שחסר לנו זה רק ההרגשה... זה כבר עולם אחר!!! זה
 כבר משנה את כל התפילה...

תבין: אני פעם הייתי בטוח שכל האריכות של פסוד"ז
 והברכות זה קטעי חיזוק באמונה ומוסר שאם אתה
 עויבד אמיתי אתה יושב ומכוין ומתחזק ומתעלה ואז
 אתה יוצא עם התעלות רוחנית... ואם אתה לא
 מספיק רציני אז אתה סתם עובר ליד זה ולא מזיז לך
 כלום ולא עשיו כלום... עד שפתאום קלטתי שלא!!!
 אין שום קשר!!! המשפטים האלו הם נכונים בסדר
 מוסר. אבל בתפילה זה לא קשור בכלל! תפילה זה
 משהו שעובד!!! משהו פה נעשה ברגעים אלו!!!
 המילים הקדושות שאתה מוציא מהפה זה אוכל רוחני
 שמחיה ומהווה את כל העולמות!!!

עד כדי כך!!! שהנפש החיים אומר חידוש עצום ונורא:
 שבתפילה לא צריך לכיין פירוש המילות... אלא לצייר לו
 אז במחשבתו אותה התיבה באותיותיה כצורתה ולכוין להוסיף על ידה כח
 הקדושה שיעשה פרי למעלה להרבות קדושתם ואורם (עיין שער ב'
 פי"ד זה חידוש עצום וצריך לברר למעשה האם כוונה כזו
 מספיקה לברכת אבות...)

אבל חכה!!!! זה לא נגמר בזה... מותר לדעת וגם
 לשאוף!!! שאם נשקיע בתפילה... אם נתחיל לנסות
 להבין מה שאנחנו עושים... אז לאט לאט... עם
 ההשקעה מתחילים לקבל דחף אמיתי לתפילה!!! יום
 אחד מגיעים למדרגה של "כי אברך בחיי בשמן
 אשא כפי... כמו חלב ודשן תשבע נפשי!!!! דוד המלך
 מעיד על עצמו שהתפילה אצלו היא כמו אוכל... אבל
 זה מגיע אחרי הרבה השקעה!!! כאתה מבין לבד שגם
 אני כותב השורות. לא אוהז שם בגגרושו... אבל אני
 ואתה שנינו יודעים וגם מכירים שיש!!! יש כאלו
 אנשים... אפשר גם בדורנו לראות אנשים כאלו... וזה
 מדרגות באמת גבוהות... אבל בינינו... עזוב!!! זה
 רחוק... מידי רחוק בשבילנו... בא לא נאבד קשר עין
 עם עצמנו... עזוב... בא נדבר יותר פשוט ופרקטי...
ובכן: תמיד הטריד אותי איך רבי חנינא בן דוסא היה
 מסוגל להתפלל תשע שעות כל יום... מה?? לא היה
 משעמם לו?? כל תפילה ארכה לו שלוש שעות... (עיין
 הלכה בקרוב למעשה השבוע) אתה יודע מה זה להתפלל
 שלוש שעות רצוף??? מה? זה נורא משעמם...?? לא
 נראה לך???

נו... מה התשובה???? פשוט מאוד: יש לי חבר שעובד
 בפירוקים!!! אם אתה רוצה לפרק איזה קיר... תקרא
 לו... הוא מגיע עם המכונה שלו... תחזור בעוד שלוש
 שעות... ואין... אין קיר... היה... פעם היה קיר... וזה
 אורך לו שלוש שעות!!!! נו... אני שואל אותך: חבר שלי
 הזה ששלוש שעות אורך לו להוריד קיר... לא משעמם
 לו?? כ"כ הרבה זמן להוריד קיר?

מה התשובה??? מה פתאום!!!! להוריד קיר במשך
 שלוש שעות זה ממש לא הרבה זמן... כי תבין... חבר
 שלי לא מדבר עם הקיר!!! הוא שובר את הקיר!!! אתה
 יודע מה זה לשבור קיר?? זה ממוצב... זה בום בום

ומעתה: ידידי היקר... אתה טוען שהתפילה נורא
 משעממת... כל יום להגיד טקסט כ"כ ארוך...
 ושוב... ועוד פעם... ודי... זה משעמם...

אז תדע לך כשאתה מתפלל תפילת שחרית **אתה** פשוט אוכל!!!

אתה יושב ואוכל כעת את הארוחת בוקר שמזינה
 את הנשמה ואת כל העולמות שתלויים בה!!!!!!
 ורצה הקב"ה לזכות אותך שכל העולמות כולם
 שתלויים בך... שזה לא יגיע אצלך ממקום של טבע
 ודחף אלא ממקום של תורה ומצוות!!! עוד ציווי
 ועוד ציווי ועוד הלכות תפילה...

זה כל ההבדל בין עבודת התפילה שלנו לשירת
 המלאכים!!!

גם אנחנו מתפללים וגם המלאכים עומדים כנגדנו
 בעבודת התפילה...

נו... מה בכל זאת ההבדל בינינו למלאכים??
 שהמלאכים פותחים את פיהם בקדושה ובטהרה
 בשירה ובזמרה ומברכים ומשבחים... שים לב כמה
 תיאורים יש בברכת יוצר על ההשתוקקות של
 המלאכים לשבח את ה'... מה זה התיאורים
 האלו?? זה תאוות אכילה רוחנית!!!! (אם לא
 מספיק לך תפתח קצת את היוצרות של יו"כ ולא
 דווקא ותראה מה זה תאוות אכילה רוחנית שיש
 לכולם חוץ מאיתנו שהקב"ה שלל מאיתנו את זה
 כדי לזכות אותנו!!! זה כל ההבדל בינינו
 למלאכים!!!!

אצל המלאכים התפילה מגיעה ממקום של תאוות
 אכילה רוחנית... ואילו אצלנו זה... זה... זה מגיע...
 מאיפה זה מגיע???

משו"ע הלכות תפילה שאומר להם הרבה תורה
 ומצוות...

אצלנו זה מגיע מהסידור עם הטקסט הארוך של
 התפילה... ואם אתה בחור... אז אצלך זה מגיע
 מהמשגיח שמחייב אותך לקום לתפילה...

ולכן!!!! המלאכים מחכים בסבלנות!!! אין להם
 רשות להתחיל להתפלל עד שאנחנו נפתח...
 למה?? כי אצלם זה לא חכמה... זה מגיע מתאוות
 אכילה... ואילו אצלנו זה מגיע מציווי!!! אנחנו
 מאמינים שהקב"ה רוצה את התפילה שלנו...
 ואנחנו עושים את זה גם בלי טיפת גישמאק...

עבודה שמגיעה ממקום של ציווי היא כ"כ גדולה
 וחשובה אצל הקב"ה שהיא עולה במקום הכי
 גבוה!!! והמלאכים צריכים לחכות לנו!!!!!!

נו... עד כאן הסברתי למה אנחנו לא מרגישים
 כלום בתפילה...

הסברתי את עצם התופעה למה התפילה
 משעממת... נו... תכל'ס... לא ענית על השאלה...
 אותו יהודי שאל: מה עושים שזה לא יהיה
 משעמם??

ר' יעוזר רק עכשיו התחיל תפילת מנחה... תבא עוד שלוש שעות...

ר' יעוזר הוא הצדיק של הכפר שלנו... התלמיד חכם... הכהן... כולם מכירים את המקום הקבוע שלנו... הוא הנר המערבי... תמיד הוא יושב שם קדימה משמאל... יושב והוגה בתורה בעמל ויגיעה... מחצות הלילה הוא כבר יושב עם העשית ברנה של תורה... **לפני שנתיים יצאה שמעוה ש"עלו עליו!!! תפסו את ר' יעוזר...**

מה קרה?? מי "עלה עליו"? לא לא... אל תבהל... זה לא המשטרה ולא השב"כ... אלא מי?? לשכת המקדש עלו עליו... מה קרה?? מה יש?? ובכן: יש דין שאדם שמקריב קרבן מן הראוי שהוא יהיה נוכח בשעת הקרבת הקרבן... (כי קרבן זה דורון... וסי שנותן דורון מן הראוי שהוא בעצמו יופיע יחד עם הדורון שהביא) והיות וכלל ישראל מקריבים מידי יום קרבן התמיד... אז מן הראוי שעם ישראל יבואו פעמיים ביום לבית המקדש כדי להיות נוכחים בשעת הקרבת התמיד... אבל אתה מבין שזה בלתי אפשרי... לכן הנביאים תקנו שתהיה נציגות נבחרת מעם ישראל של יהודים קדושים וצדיקים שהם יהיו השליחים של כל עם ישראל לעמוד על הקרבן...

בשביל זה צריך לחפש אנשים צדיקים במיוחד... שבאים בכח מעשיהם... יודעים לעמוד בפרץ... דוחים את הגזירות... זועכים אף בלחשם חמה עוצרים בשוועם יודעים לעתור ולרצות ויודעים לשמש חומה ומחסה ביום זעם... בקיצור: צריך צדיקים גדולים מאוד שכלל ישראל יסמוך עליהם שהם כבני בית לפני הקב"ה... ולא פשוט בכלל למצא כאלו צדיקים... כי בדרך כלל מדובר באנשים צנועים ונחבאים אל הכלים... לכן לשכת הגזית שולחת "בלשים" מיוחדים בכל גבול ישראל שיצליחו לתפוס את העובדים המיוחדים האלו... והנה... "עלו עליו..." על ר' יעוזר... זהו! כל ניסיונותי להחביא את עצמו לא צלחו... וכיום כבר כולם יודעים שהוא אחד מאנשי מעמד שבמקדש... ומאז שר' יעוזר נהיה מאנשי מעמד... זה נהיה אחד מהנושאים בכפר שלנו ובכל האזור כולו!!!! כבר מחודש חשוון... כולם כבר יודעים שר' יעוזר עתיד לעלות לירושלים באזור ט"ו בשבט... כל אחד דאג לברר את זה בלי תיאום... לכולם היה חשוב מאוד לדעת מתי ר' יעוזר עולה לירושלים

כבר חודש לפני שר' יעוזר עולה לירושלים התחילו להגיע הקווילאך... שולה האלמנה הגיעה מהכפר הסמוך... איפה הצדיק...?? היא נכנסה ופרצה בבכי תמרורים... שמעתי שהצדיק עולה לירושלים... אז שהצדיק יתפלל על הילד שלי שיחזור ללמוד תורה... בזמן האחרון יש לו פחות אהבת תורה... שהצדיק יתפלל שה' יחזיר לו את אהבת תורה... שיהיה צדיק... הזעקה של האלמנה נגעה ללבו של ר' יעוזר והוא רשם לעצמו את השם... וניחם את גברת שולה... אל תדאגי... הבן שלך עוד יהיה צדיק גדול... היא ענתה אמן ויצאה שמחה... למחרת מגיע זונדל הרפתן עם המפיים עם פנים מבוהלות... איפה הצדיק??? הוא נכנס לבית המדרש והתכופף לברכיים של הצדיק... רבה... לא יודע מה קרה... בחודשים האחרונים כמעט כל הפרות שיוצאות מהרפת שלי הם טרפות... הפסדתי כבר עשרות אלפי שקלים... רבה... תבקש עלי רחמים... שה' יסר מעלי את הרפת הטרפות... ר' יעוזר לוקח את הקויטל ומניח בכיס... ומרגיע את זונדל...

הימים נוקפים... ועוד שבע ר' יעוזר יוצא לדרך... ואז מתחילה עליה לרגל של ממש... כולם מגיעים... כל אחד והקויטל שלו... סוף סוף מדובר בחורף ארוך... יש לנו עוד הרבה זמן עד שנגיע לבית המקדש... והנה בדיוק עכשיו נעצרו ארבע כרכרות ליד בית המדרש... חמישים איש יורדים מהכרכרה... איפה הצדיק נמצא...

אוי... חבל... הגעתם בזמן לא כ"כ טוב... כי הרגע!!!! ממש ברגע זה הצדיק ר' יעוזר התחיל את ההכנות לתפילת מנחה... אם הייתם מגיעים לפני עשר דקות הוא היה מקבל אתכם... אבל עכשיו??

נו... בסיידר - הם לא הבינו - מה הבעיה?? הצדיק התחיל מנחה?? נו... אנחנו נחכה עשרים דקות עד אחרי מנחה ואז... אוי... אתם לא קולטים... תפילת מנחה אצל ר' יעוזר זה לא כמו מנחה שלנו... ר' יעוזר הוא מהחסידיים הראשונים שמגיעים בתפילה להתפשטות הגשמיות ומסילא כל תפילה אורכת לו שלוש שעות... עכשיו הוא רק התחיל!! התחיל את ההכנות לתפילת מנחה... זה אומר שרק בעוד שעה הוא יתחיל שמו"ע... ואז שמונה עשרה עצמו יארוך לו לפחות שעה... ואח"כ צריך להמתין עוד שעה "לירידת השפע"... חבל... אם הייתם מגיעים לפני עשר דקות הייתם גומרים... אבל יש לציין שהאנשים האלו לא כ"כ הצטערו... הם דווקא שמחו... הם דווקא השתוקקו לראות את ה"עבודה" של הצדיק... גבאי בית הכנסת הוציא להם מזונות ונתן להם מקום טוב בחדר סמוך שאפשר משם לראות את הצדיק... והם עמדו פעורי פה!!! ובמשך שלוש שעות לא זזו משם!!! הם עמדו והסתכלו על דמותו של הצדיק... ולא שבעו... אנחנו כבר רגילים לזה... אנחנו כבר לא רואים את זה... אבל הם עמדו כמשותקים... קבוצה של חמישים איש... יהודים פשוטים... כפריים... אבל העיניים שלהם היו בורקות... הם לא הזיזו את העיניים מהצדיק... ואז!!! לאחר שעתים... פתאום נשמעה תכונה קלה... כעת ר' יעוזר פוסע לאחוריו עושה שלום!!! זהו... כעת מתחילה השעה השלישית והאחרונה... יש לציין שהם לא איבדו את הסבלנות... אנחנו אף פעם לא מחכים לר' יעוזר... כי אנחנו חיים איתו יחד... אז כמה שאנחנו מעריכים אותו... אבל החיים ממשייכים הלאה... אבל היהודים האלו שפעם ראשונה הם רואים את התופעה הזו?? הם קופאים על עמדם ולא שבעים מהמחזה...

ואז!!! לאחר שעה תמימה... לפתע ר' יעוזר התנער ובא לקום... ואז אחד מהלומדים ניגש אליו ואמר לו... רבה... יש פה יהודים שהגיעו ממרחק והם מחכים כבר הרבה זמן והם רוצים להגיש קויטלאך לבית המקדש... ר' יעוזר נכנס לחדר הסמוך וקיבל אותם במאור פנים... ואז נשמעו הייבות... הבכיות... איש איש נגעו ומכאובו... אתה מבין לבד שאף אחד לא הגיע לפה סתם... כל אחד הגיע פה קויטל כבד... כל אחד וצרות הפרט שלו... ר' יעוזר מקשיב ודומע ומשתתף עם כל יהודי בצרתו... ולוקח את הקויטל אישית ללב שלו... מבטיח... אל תדאג... אני אתפלל עליך במיוחד בתפילת נעילה בבית המקדש... יש כאן יהודי אחד שצריך ישועה למעלה מדרך הטבע... אז ר' יעוזר הבטיח לו שהוא יעשה מאמץ מיוחד והוא יסמוך את השם שלו לכהן גדול... ויש כאן משפחה שיש להם כמה בנות מבוגרות בשידוכים... ר' יעוזר הבטיח שהוא יתפלל עליהם בתוך לשכת הגזית בעלות השחר בשעת אמירת עשרת הדיברות...

והגיע היום... ור' יעוזר יוצא מהכפר שלנו... הוא יוצא עם שק כבד כבד... גם ההליכה שלו איטית... ניכר עליו שהימים האחרונים התישו אותו מאוד... לשמוע כ"כ הרבה צרות של יהודים... ולסחוב את הכל לירושלים... לפני שר' יעוזר יצא מבית המדרש ישבו ועשו לחיים... ור' יעוזר החזיק את השק ואמר לציבור בדמעות: תתפללו עלי שאני אחזור לפה בלי השק הזה... שאני אצליח לפעול בבית המקדש וכולם יראו ישועות...

ר' יעוזר הגיע לבית המקדש ביום חמישי!!! המעמד שלו מתחיל בפועל ביום ראשון... מיום ראשון ואילך אין לו זמן להתפלל על צרות הפרט... כי מיום ראשון ואילך הוא נהיה נציג של כל כלל ישראל!!! הוא מוסר את עצמו לציבור יפה יפה... הוא מתפלל על כלל ישראל שה' ישמור אותם... אבל עכשיו... מיום חמישי עד שבת הוא פנוי להתפלל עליו... ור' יעוזר עומד עם הקויטלאך ומתפלל ובוכה... ובוכה... הוא בוכה על יענקי של האלמנה שולה שכבר חודש ימים חסר לו אהבת תורה... הוא בוכה על כל מעוכבי הזיווגים... והוא גם זוכר להעתיך על הפרות של זונדל... ואנחנו פה... מהכפר שלנו מתפללים שתתקבל תפילתו ברחמים וברצון...

לחידודי:

א. בגמ' יומא איתא (ע"ה): שטעמו של המן היה מתהפך לכמה גוונים, דהיינו: שכל טעם שהיו רוצים לטעום בו היו טועמים, ולפי"ז צ"ע: ישראל שאכל מן בערב וחשב על טעם הלב, האם יכול היה לאכול עם השליו שהוא בשר, ואף אתה אל תתמה על שאלה זו, שהרי איתא ברש"י בפ' בהעלותך, "אמר רבי שמעון: מפני מה המן משתנה לכל דבר הוץ מאלו (- דהיינו הוץ מקישואים אבטיחים בצלים ושומים) מפני שהן קשים למניקות", הרי לך שכשהיו הושבים על טעם של בצל והיה משתנה בטעמו לבצל, הרי לא רק "טעמו" נשתנה לבצל אלא כל מהותו של המן נהפכה לבצל עד כדי שאם בצל היה מויל למעוברות, אף המן בכה"ג היה מויל להם, וא"כ אולי י"ל דה"ה לגבי הלב, דאם חשבו על טעם של הלב הרי נהפך בעצם מהותו לחלב וא"כ צ"ע האם היו יכולים לאכול עם שליו שהוא עוף??

מישהו שאל אותי שאלה מאוד מאוד פשוטה:

כתוב בפרשת השבוע שהקב"ה אמר למשה רבינו קח צנצנת מן ותשים שם מלא העומר מן למשמרת לדורותיכם, רבש"ע: בשביל מה הצנצנת מן הזו?? בשביל מזכרת לדורות הבאים... היות ובדור הבא כבר לא יהיה מן... אז בשבילם צריך להשאיר מזכרת?? **אני לא מבין:** כשהתקרב החלאקע שלי ובאו לגזור לי את כל השערות הארוכות... אז יום לפני החלאקע אמא לקחה אותי לפוטו שיצלם אותי רגע לפני שגוזרים לי את השערות!!!! למה היא לקחה אותי דווקא עכשיו?? למה היא לא לקחה אותי כבר בגיל שנה?? כי בגיל שנה אין צורך לעשות מזכרת... כי יש לנו **עוד שנתיים** שנראה את הקוקו שלך... אבל עכשיו... שזהו... הגיע יום פקודה... ומחר גוזרים את השערות... אז עכשיו זה הזמן לעשות מזכרת...

נכון או לא נכון??? אז על אותו משקל: הקב"ה שולח לעם ישראל מן במשך ארבעים שנה!!! והקב"ה רוצה שמה יקח צנצנת מן בתור מזכרת... אז מתי משה רבינו אמר לעשות את זה?? **בסוף!!!** לקראת החלאקע... לקראת סוף ארבעים שנה... שאוטוטו נגמר המן... עכשיו זה הזמן לקחת מזכרת... **אבל לא!!!** משה רבינו לוקח את צנצנת המן ביום הראשון לירידת המן!!! למה???

שמעתי מיהודי אחד שתירץ מיניה וביה: פשוט מאוד: נכון אמנם שאנחנו יודעים שהמן ירד במשך כל הארבעים שנה... אגרויסע חכמה... זו ההיסטוריה... אבל עם ישראל בשעתו?? לא ידעו מה ילד יום... אף אחד לא הבטיח להם שגם מחר ירד מן... והם כל יום היו צריכים להתפלל שגם היום ירד מן... ובלתי אל המן עינינו!!! ולכן אם משה רבינו נצטוו לקחת יום אחד מזכרת מהמן... הוא צריך לקחת את זה כבר ביום הראשון... כי מי יודע... אולי כבר מחר לא ירד... אמנם בבטחון ובתפילה כן היה צריך לבטוח בה' שירד גם מחר... אבל בייחס לעבודת ה'... בייחס לצייווי שהגיע מהקב"ה לקחת צנצנת מן ולשים באוהל מועד... כאן אתה לא יכול לסמוך על בטחון... לכן מיד ביום הראשון הוא לקח ודו"ק.

האם קריעת ים סוף קשה כמו.. כמו קריעת ים סוף??

השעה 11.45 בלילה... התאריך כ"א בניסן... כבר עשר דקות שחצקל ואשתו והילדים מהלכים בפה פער בתנתון הים ביבשה... ו... והם לא מצליחים להוציא הגה... איזה ניסים... איזה גילוי שכינה... תראו מה שהקב"ה עשה לנו... קרע לנו את הים... תראה איזה גלים אדוודיים משני הצדדים... ואת כל זה הקב"ה פנה במיוחד בשבילנו... איזה עוצמה... ראתה שפחה על הים... וכ"ש חצקל... חצקל אומר לאשתו... תראי... הנה... הנה הקב"ה... זה קלי ואנוהו... אנחנו רואים אותו בעיניים!!! כזה שידוד טבע... הנה... הנה טאטע זיסער...

עברה עוד רבע שעה... וחצקל עדיין מאובן מהעוצמה הבלתי נתפסת של גבורות ה' שהקב"ה מתגלה אלינו כאן כזקן מלא רחמים...

עברה חצי שעה!!! חצי שעה שאנחנו כבר מהלכים בתוך הים בהרבה...

ולפתע!!!! קרה משהו מאוד מאוד מפתיע!!!! תנחש מה קרה???

לא... תרגע... לא קרה כלום... שום דבר חדש לא קרה... נו... אז מה בכל זאת קרה?? פתאום חצקל **תפס את עצמו!!!!** רגע... רגע... מה קורה פה?? אנחנו נמצאים בתוך תוך הים!!!! ויש פה גלים אדירים מכל הכיוונים... חצקל פתאום קלט!!!! הוא פשוט קלט!!!! איפה הוא נמצא והוא נרעד עד עמקי נשמתו... גיטל... אני לחוץ... מה יש???

תקשיבי... אולי את לא קולטת... אבל אנחנו נמצאים בלב ים!!!! אנחנו נמצאים עמוק עמוק בתוך ים... תראי איזה גלים אדירים...

נו... אומרת גיטל... מה הבעיה?? בשביל זה יש את הרבש"ע שהוא פה... אוהו פה... הנה הוא... אנחנו רואים אותו... ותראה איך שהוא קורע לנו את הים... נכון גיטל... אני יודע שהוא קרע לנו את הים... אני יודע מה היה... **אבל יש לך מושג מה יהיה בעוד דקה???**

תביני... אנחנו בתנתון הים... בלב ים... אז נכון שעד עכשיו היה קריעת ים סוף וזה גיוואלדיג... אבל מי ערב לי מה יהיה בעוד שניה?? תראי את הגל האדיר הזה שעומד פה מולנו... הוא כל רגע יכול לבא עלינו ולשטוף אותנו... אף אחד לא התחייב לי שהקב"ה יחכה לי עד שאני אצא מהמים... אבל גיטל טוענת בתוקף... חצקל... שתהיה לי בריא... הקב"ה מראה לך שהוא פה!!! בשלושת רבעי שעה האחרונים הוא מחבק אותך ומראה לך שהוא איתך... לגמרי לגמרי... הוא אפילו קרע לנו קריעה פרטית... רק למשפחה שלנו... אנחנו מהלכים פה בתוך קריעת ים סוף אישית!!! הקב"ה דאג לפרטיות שלנו... הוא רצה שיהיה לנו מפגש אישי עם ההשגחה פרטית שלו... ונכון לשעה האחרונה אתה מסכים איתי שאתה רואה את הקב"ה בעיניים... ופתאום... פתאום הוא יעלם?? חצקל חושב על דברי אשתו... כן... את צודקת... אני סתם טיפוס חרדתי... אם עד עכשיו הקב"ה הראה לנו שהוא איתנו... אז הוא לא פתאום יעלם... חצקל קלט... הפנים... קיבל... ונרגע... הוא כבר לא מפחד שעוד רגע המים שוטפים אותו... וחצקל ממשיך להלך עם כל המשפחה והם ממשיכים לראות את גבורות ה'... כאלו עוצמות... גלים בגובה של ממדלי עזריאלי שעומדים כאבן... איזה גילוי כבוד ה'...

אחרי שעתיים... לפתע שוב!!!! חצקל פתאום שוב התעשת... רגע... רגע... אבאלע... גלים כ"כ גבוהים... יש לי פחד גבוהים... גיטל... מה יהיה?? מה... מה יהיה פה?? תקשיבי... אנחנו כבר שלוש שעות הולכים כאן בתוך המים ואי אפשר לדעת איפה זה יגמר?? גיטל... תראי את הגל האדיר הזה... נכון שכבר שלוש שעות הקב"ה בולם אותו והוא לא מתקרב אלי... אבל מה יקרה בעוד שניה?? מי ערב לי שעוד דקה זה לא מכסה אותי?? ושוב גיטל מרגיעה... וכך במשך לילה שלם... חצקל וגיטל וכל השישיות מהלכים הים בתוך הים ביבשה... והם כל הזמן רואים גבורות ה'... בצורה הכי מוחשית והכי ברורה... אבל כל חצי שעה במוצע חצקל פתאום נכנס שוב לחרדה... רגע... מה יהיה?? אני יודע מה היה... אבל מה יהיה?? תבין את חצקל... הוא גבר!!! הוא אחראי!!! הוא אדם שקול ופרקטי!!! הוא מסתכל עם הפנים קדימה... ולכן הוא דואג... נכון שעד עכשיו היו ניסים ונפלאות... אבל מה הלאה?? הרי צריך לנקוט במשנה זהירות... וככה כל חצי שעה חצקל ואשתו מתדיינים... חצקל פורש לפני אשתו את הפחד **מהעתיד**... ואילו גיטל מזכירה לו את **העבר**... שעד הנה עזרונו ה'... היא בהחלט מרגיעה אותו... אבל זה מחזיר מעמד עד הפעם הבאה... **ושניהם!!! חצקל וגיטל**... שניהם יוצאים מהים... שניהם אומרים שירה ברוח הקודש... חצקל עם משה רבינו... וגיטל עם התופים של מרים... יש לציין שחצקל מודה בפה מלא ש-אחד אפס לטובת גיטל... היא צדקה... לא הייתי צריך לדאוג מהעתיד... **אבל מה אתה חושב... שסיימנו??** הסיפור הזה ממשיך עד עצם היום הזה!!!! במשך כל ארבעים שנה במדבר... חצקל מקבל מן... כולו מתפעל מהניסים הגלויים איך הקב"ה שולח לנו אוכל מהשמים... אבל אתה לכמה ימים הוא פתאום נלחץ... הוא מגיע הבייתה דואג... מה קרה?? מה יהיה מחר...?? מי יודע... אם חלילה מחר הקב"ה לא שולח מן... אנחנו גממורים... אנחנו במדבר... ושוב גיטל נוזפת... בעלי היקר: עד הנה עזרונו רחמיך... אתמול הקב"ה שלח מן... שלושם הוא שלח מן... אז למה שמחר הוא פתאום יזרוק אותך לכלבים...?? לפעמים התשובה הזו מספקת את חצקל... הוא שומע את זה ונרגע... אבל לפעמים זה לא מספיק... ואז גיטל מוציאה לו את הקלף מקריעת ים סוף... אתה זוכר את הויכוח שלנו לאורך כל הדרך בקריעת ים סוף... שאתה היה עסוק **בדאגת העתיד**... ואני הייתי עסוקה בלהראות לך את העד הנה עזרונו רחמיך... ומי יצא צודק?? אני או אתה?? אמרת שיהיה או לא אמרת שיהיה?? מול הקלף הזה אין להצקל מה לומר... זה מרגיע אותו סופית... בשלב מיהו חצקל וגיטל החליטו ביחד שהם כל יום אומרים שירת הים בשביל להזכיר לעצמם את האמת הזו... שאין מה לדאוג דאגת המחור... ומה אתה חושב?? עד עצם היום הזה חצקל וגיטל חיים פה בינינו... וחצקל עדיין לא רגוע...

---זה בדיוק הרעיון של קריעת ים סוף!!!! אם תשים לב:

ביהדות המושג ששמו קריעת ים סוף מסמל שני סוגים שונים של מסרים: מצד אחד קריעת ים סוף מסמל **את הניסים הכי הכי גדולים!!!!** ומאידך קריעת ים סוף מסמל **את הקושי הגדול ביותר!!!** כשרוצים לומר על זיווג שהוא קשה... מה אומרים?? שהוא קשה כמו קריעת ים סוף... וקשים מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף... זאת אומרת: קריעת ים סוף מסמל קושי... ומאידך: קריעת ים סוף זה הסמל והדוגמא של פסגת האמונה והבטחון... נו... איך זה הולך ביחד?? תחליטי: קריעת ים סוף זה משהו קשה... או משהו שכל כולו אמונה בה' וביחודו?? **התשובה היא: תלוי!!!! ביחס לעבר!!! או ביחס לעתיד!!!**

כל מי שצעד בתוך הים בהרבה... במבט אחורה... במבט לשעתיים האחרונות שאנחנו כבר נמצאים

בתוך הים ביבשה... איזה ניסים ונפלאות... בייחס לחמשה קילומטר שכבר הספקנו ללכת בתוך הים... איזה אמונה... איזה השגחה פרטית... **אבל בייחס לעתיד???** בייחס לעוד חמש קילומטר שאנחנו עוד צריכים ללכת כאן?? או אוי... מה יהיה?? קשה... קשה לי ללכת כאן... אני מפחד כל רגע... זה גלים מידי מידי גבוהים... אין לי מושג מה יהיה בעוד שניה... ---

זו מפת החיים שלנו לאורך כל החיים!!!!

בכל שלב בחיים אנחנו מוצאים את עצמנו בתוך קריעת ים סוף... כשמצד אחד **מאחורינו** עד כה כולנו מודים בפה מלא שאילו פינו מלא שירה כים... אין אנחנו מספיקים להודות... מאחורינו המון המון השגחה פרטית עד כה בחיים... אבל **לפנינו** המון המון דאגות... אוי... מה יהיה מחר... מי ערב לי שמחר המים פתאום לא מכסים אותי??

במבט לאחור!!!! החיים שלנו הם ניסים ונפלאות כמו קריעת ים סוף...

אבל **במבט קדימה**... החיים שלנו והמזונות שלנו **קשים** כקריעת ים סוף...

זה הסטטוס הקבוע שלנו!!! כל אחד מאיתנו נמצא באמצע הדרך!!!

יש **אחורה** ויש **קדימה**! אחורה... כל יהודי בגיל העמידה שקצת מכיר את החיים וקצת מודע למשמעות החיים מודה בפה מלא שראיתי השגחה פרטית וניסים גלויים בחיים... אבל

קדימה?? או אוי... מה יהיה... מה יהיה... קשים מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף... **זו המפה שלנו!!!!** לכן קריעת ים סוף זה כזה מעמד מהותי שיעצב את העם היהודי, כי קריעת ים סוף זה לא נס נקודתי... אלא זה מפת החיים שלנו לאורך כל החיים... בקריעת ים סוף היו המון המון ניסים!!! אבל במקביל היו שם גם המון מתחים!!! ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי... אבל היא נשארה שפחה... בייחס לרגע שאחרי... כן... ראיתי עד כה

ניסים... אבל מה יהיה הלאה?? אני רוצה ש'בן בטחון... **חצקל וגיטל המדוברים... זה שתי קולות שבוקעים מתוכנו כל החיים!!!!**

מצד אחד יש את החצקל שדואג **דאגת המחור**... ויש את גיטל שמזכירה לו... מה היה עד עכשיו?? עד הנה עזרונו... ואל תטשנו ה' אלוקינו...

בשביל זה אנחנו אומרים כל יום את שירת הים!! כדי לחדד לעצמנו:

כשאתה שואל מה יהיה?? ?? התשובה היא: תסתכל מה היה!!!!

כשאתה שואל מה יהיה מחר?? תענה לעצמך מינה וביה: מה היה אתמול?? אתמול הקב"ה עזר לך...? ובטובו הגדול תמיד לא חסר לנו...? **אז הוא יתברך גם אל יחסר לנו מזון לעולם ועד**...

וכידוע... זה לא קל!!!! משום מה בדרך כלל דאגת המחור חזקה יותר... היא מטרידה אותנו מאוד מאוד!!! והיא כ"כ מטרידה שבדרך כלל מה שהיה אתמול **לא מצליח** להרגיע אותנו... זה שעד הנה עזרונו רחמיך... ע"פ רוב זה לא מצליח להשקיש אותנו מפני דאגת העתיד... **ולמה???** נו... למה?? כנראה... כנראה... כנראה שאנחנו לא מספיק אומרים שירת הים **על אתמול**... על כל הטובות שהקב"ה עשה איתנו עד היום... אנחנו לא מספיק מתבוננים בזה... לא מספיק מודים לה'... לא מספיק קולטים עד כמה שזה לא מובן מאליו... וכשלא משקיעים בשבח והודאה **על העבר**... אז ממילא אין גם מה שירגיע את **דאגת העתיד**...

המחור...

אבל!!!! כאן צריך להסתייג ולומר: עד עכשיו דיברנו על חצקל וגיטל שכבר נמצא **בתוך** קריעת ים סוף... וחצקל דואג מה יהיה בעתיד של החמש דקות הבאות... וגיטל מרגיעה אותו מהחמש דקות האחרונות... אבל מה תגיד לבערל?? בערל נמצא עדיין **לפני** קריעת ים סוף?? הוא עומד על שפת הים... והים עדיין לא נקרע... פה גיטל לא יכולה להרגיע אותו שתסתכל אחורה... שהנה... עד עכשיו הים נקרע בניסים גלויים... אז גם הלאה זה יהיה... **לא!!! כעת אנחנו נמצאים עוד לפני הכל!!!** אין מה להרגיע אותי... נו... אז ומאיפה יהיה לי תעצומות נפש??

כאן צריך לקפוז!!!! לקפוז לתוך הים!!!!

יש כמה פעמים בודדות בחיים שנדרש מבן אדם אמונה ברמה מאוד מאוד גבוהה... שזה פשוט לקפוז לתוך המים... וכשהקב"ה נותן כזה ניסיון אז על כרחך שהקב"ה גם נותן את תעצומות הנפש לעמוד בזה... **אבל!!!** חשוב לדעת שבמשך החיים בדרך כלל אין כאלו ניסיונות... גם מי שנמצא כעת בכזה ניסיון... תדע לך שבהמשך החיים הניסיון יהיה הרבה יותר קל... בחורים בדרך כלל נמצאים בניסיון לקפוז לתוך הים... לבחורים אין הרבה ניסיון בחיים... אצלם כל המושג של אמונה ובטחון הוא נטו תיאוריה... ותכלס... כשאני אומר לבחור: אל תדאג... תעשה מה שצריך... אתה תלך עם האמת שלך... אתה נתת קשרים עם אותם חברים רעים... ומה יהיה?? תאמין בה'!! תקפוז לים סוף!!! אין לי קלף להראות לו... אין לו מספיק ניסיון באמונה ובטחון שאני יכול להגיד לו שתסתכל אחורה ועד הנה עזרונו... מה אפשר לעשות... הוא עדיין לא נכנס לקריעת ים סוף... הוא עדיין לא התחנת... הוא יכול במקרה הטוב לקרא את החוברת הנפלאה "באר הפרשה" ששם יש הרבה חיזוקים ומעשים על השגחה פרטית וזה יתן לו כח... אבל בסופו של דבר הוא יצטרך להיות נחשון בן עמינדב **ולקפוז למים**... להאמין בה' ולא לחשוב יותר מידי... אבל!!!! הכה חכה בחור יקר... כשקצת תיכנס לחיים... כשקצת תקלוט שהחיים קצת יותר מורכבים ממה שחשבת... (רוב הבחורים עסוקים בלדרוש כסף בשידוכים... חח חח חח... הם חושבים שהדאגה היחידה זה כסף... לך... לך תסביר להם... כשכף זה הכי זול... יש בעיות קצת... קצת הרבה יותר גדולות שיש להם מה לבדוק כשינגשים לחיים... אני לא אגלה לכם... אני לא אתן לכם חומר לעוד בררנות בשידוכים... כשאתה תכנס לתוך ים סוף... ואתה תיחשף במו עיניך לקריעת ים סוף היומית, והשבועית, והחודשית, איך אתה גומר את החודש למרות הקשיים, ואיך במבט של שנתיים שלוש לאחור אתה רואה איך הקב"ה מושך בחוטים ומוביל אותך למקומות הבדיוק מתאימים בשבילך... פה כבר האמונה נהיית הרבה פחות מופשטת... זה כבר לא תיאוריה כמו שחשבת... אתה כבר מסוגל להאמין בה'... אתה כבר מסוגל להתעלות מעל ה"קשים מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף... "קפוז!!!!!!